

[Udenrigsministeren]

Dér, hvor regeringen imidlertid ikke kan følge SF, det er, når vi kommer til spørgsmålet om, hvilke organisatoriske rammer der skal være for sådan en oplysnings- og debatkampagne. SF ønsker, at der bliver nedsat et særligt udvalg, og at der skal oprettes et særligt sekretariat, der skal tilrettelægge, gennemføre, administrere og finansiere oplysningsvirksomheden.

De meget organiserede rammer, som SF foreslår, forekommer altså ikke at være de mest velegnede, hvis man – som regeringen – ønsker, at alle folkelige kræfter skal inddrages på bredest mulig vis i den kommende oplysnings- og debatkampagne. Hvis man ønsker denne brede folkelige debat på folkelighedens egne præmisser, så forekommer det nærliggende at søge inspiration i den brede folkelige oplysningskampagne, der kørte op til afstemningen i 1972. Her var oplysningsforbund, organisationer, foreninger, fagforeninger, højskoler, biblioteker osv. dybt engagerede. Det var ikke en oplysnings- og debatkampagne, der blev styret centralt, nej, der var tale om, at Undervisningsministeriet gav tilskud til organisationer, foreninger m.v., der ønskede at drive oplysningsvirksomhed.

Helt konkret vil regeringen derfor foreslå, at Folketinget beslutter, at modellen fra 1972-oplysningskampagnen skal genbruges på en bredt anlagt oplysnings- og debatkampagne om perspektiverne i et nyt, åbent og styrket EF. Kulturministeriet, der jo nu om stunder er ressort for folkeoplysning, bør så stå for en særlig oplysningsbevilling, og det indebærer, at den faktiske oplysningsvirksomhed vil blive forestået af organisationer, foreninger, højskoler m.v.

Det rette tidspunkt for iværksættelse af sådan en kampagne er, som jeg nævnte i Folketinget den 10. januar, i den mellemliggende fase efter et resultat af regeringskonferencerne og forud for den folkeafstemning i Danmark, der jo efter al sandsynlighed vil komme, formentlig engang til næste år.

Når det gælder størrelsen af oplysningsbevillingerne, foreslår SF 6 mio. kr., og hvis vi nu fra det beløb trækker SF's ikke alene bureaukratiske, men også ganske omkostningstunge udvalg og sekretariat fra, så når vi frem til, hvad jeg synes er et dejlig rundt tal, nemlig 5 mio. kr. Det kunne da være, det ville være et passende beløb.

Jeg vil gerne afslutningsvis sige, at den folkelige Europadebat vel allerede er kommet godt i gang og har været det, lige siden vi sidste efterår udarbejdede det danske memorandum. Alene de sidste måneders avisartikler turde være bevis for, at debatten er i gang. Det er min faste overbevisning, at det forhold, at der var bred politisk enighed ikke alene om det danske memorandum, men også om udmøntningen af det i operative artikler, vil være et godt grundlag. Det vil være det bedst tænkelige grundlag for den videre folkelige Europadebat i Danmark.

Ivar Nørgaard (S):

Som udenrigsministeren citerede Socialdemokratiets formand, kan jeg også bekræfte, at Socialdemokratiet selvfølgelig er positivt over for at få gennemført en oplysningskampagne, før der skal tages stilling ved en folkeafstemning.

Men det er vel vigtigt at få fastslået betingelserne for en folkeafstemning. Dér vil jeg gerne gøre opmærksom på, at endnu i dag ved vi ikke noget om, hvad det er, der skal tages stilling til.

Der har været forhandlet tre måneder på de to regeringskonferencer, og der er mange forskellige synspunkter. Og det er oven i købet sådan, at synspunkterne fra de enkelte medlemslande har skiftet. I en periode havde man Tyskland og Holland som to lande, der ville gå meget vidt i retning af en politisk union og en økonomisk-monetær union, og nu ser man, at begge disse lande trækker i land på flere afgørende punkter.

Vi kan ikke vide, hvad det er, vi skal tage stilling til. Der har været forsigtige folk, som har sagt: Jamen der sker såmænd nok slet ikke noget. Statsministeren har flere gange givet udtryk for, at der nok ikke kommer så forfærdelig meget ud af det her, og nogle af hans embedsmænd har så fulgt ham op ved at sige, at så behøvede man formentlig slet ikke at bruge grundlovens § 20.

Andre, herunder jeg selv, har på et vist tidspunkt sagt, at man endda kunne risikere, at det endte med, at man skulle bruge grundlovens § 88, fordi der var tale om så vidtgående ting, at man skulle ændre grundloven.

Men det, der nu tegner sig i horisonten, er noget, der kan ændres og bør ændres ved anvendelse af grundlovens § 20, hvorefter man i begrænset omfang overgiver beføjelser til over-